

Rayi Uutta ja Kaunista

Jumalista

W i r t t ä,

Ensimmäinen:

Mun JEsureni helmasa, Mä 1c.

W. f. Niiskän JEsuraa sydämeest, 1c.

Toinen:

JEsu! tule tygön tänn, hallikeman 1c.

W. f. Ole Sielun iloinen, 1c.

LUKUA,

Prändätyy Vuonna 1801.

THE HISTORY OF THE

REIGN OF

CHARLES THE FIRST

BY

JOHN BURNET, ESQ.

OF

THE UNIVERSITY OF OXFORD

IN TWO VOLUMES

LONDON, 1704

W. I. Mlistän HERRaa sydämeesi, 10.

v. 1.

Mun Jesureni helmasa, Mä wihdoin
löysin lewon, Mun Wapahujan ha-
woisa, Sain synnin kuolost eron; Niis on
mull murhes lohutus, Niis on mull tuskis
wirwotus, Niin kuolost eloon kuljen.

v. 2. Viel ihmetellen muistelen, Mun
endist orjuttani, Kosk' synnin kansa taistelin
Eng' tunden Jesustani: Waikk' pyysin
wälttä wäärnyttä, Ja harjoitella pyhyttä
Embä mä lepoo löytän.

v. 3. Mä monda kerta lupaisin Ei
wastoin tundo tehdä, Kuing' usein kuiteng'
langeisin, Sen sain mä häpiällä nähdä, Jot'
enämb' pyysin pyhytten, Sitt' enämb' wa-
join pahuteen, Ett olin synnin orja.

v. 4. Peljästyn oli sydämmen, Lain ko-
wist uhkauksest, Ett' wäris, wapis' ytimen,
Hel

Helwetin kauhisturist, Johon mä luulin
olleen syyn, Etten mä syydii wälttä pyyn,
Eng' Luojan Lakii täyttän.

v. 5. Bastuudest ihen rohwaissin, Kaikk' synnit hymäst jättä, Heill kaikill' todell sanoin niin, Ett te saa enä pettä; Ei monda hetke tarwittu, Kuin jällen olin suomittu, Sill' syndi ol' mun Herran.

v. 6. Täst surkias sielun waarasa Mun Herran Taimast näki, Hän sanoi minull Sanasa, Ei auta oma wäki, Ei oma pyhys, kaunistus, Kaikk' se on sula sastaistus, Taimasen ei sill' päästä.

v. 7. Tai ääni silmän rawatti, Mä huomata nyt taisin, Ett olin perät alasti, Mist mä nyt lewon saisin, Se ol' mun halun huokaus, Se ol' mun pyhyyden rukous, Niin äänen toisen kuulin.

v. 8. Jesuren tygö joutu waan, Ja armon muru ano, Siel synnit ander aneztan, Kaikill kuin uskos jano: Täst sydän rupeis palaman, Jesuren perän halaman, Mutt Järki wastan sanoi.

v. 9. Taidatkos Jesust lähesty, Sun syndis paljoudes, Mahtako asias menesty Niin suures sastaistudes, Sää olet synnis perät kuoll, Ei Jesus enä sinust huol, O julman järjen juonda.

v. 10.

v. 10. Täs kauhias kuollon meresä,
Mä näännyrisä olin, En löytän neuwo jär-
jestän, Mä uuden äänen kuulin, Waiks
olet suurin syndinen, Biheljäisin, raadolli-
nen, Jesureen sä waan turwa.

v. 11. Jesus on sinun lunastan, Hän
sinun peräs huuta, Jesus on sinun pela-
stan, Ett sä nyt tarwis muuta, Waan
ettäs turwat Jesureen, Hän ombi sinull
armoinen, Hän synnit ander anda.

v. 12. Mun sydämeni ihaistui, Ett ar-
mo on wiel tarjon, Ehimän Jesust riema-
stui, Waikk syndi paino paljon, Ja kuin
mä Jesust' kähelin, Ja armoo armost ru-
koilin, Niin armon päiwä koitti.

v. 13. Täs kalliis armon koitosa, Nyt
uston lipin loisti, Jos Wapastajan wois-
tosa, Pois lijan murhen poisti. Ah kuing'
suur ol se lohutus, Ett Jesures ol lu-
nastus, Täys ilo, armo, autuus.

v. 14. Jesuren pääl mä sälytin, Kuor-
man kuin mua painoi, Sen hänen kansans
waihetin, Hän minull armon annoi: Ol'
hywäs turwas poikani, Sä olet nyt mun
omani, Iloiten hän mull sanoi.

v. 15. Jos on syh kiittää Jesusta,
Niin mahdan mitä totta, Ett on mun pää-
stän'

stän' synnistä, Ett on mun armoin's ottan;
Kuin lapsi äitins helmassa, Mä saan nyt
syleil' Jesusta, Uskos ja rakkaudes.

v. 16. Mä tygö armo-istuimen, Nyt
turwall käydä mahdan, Sill' Jesus on mull
leppinen, Mä hänell' jutell' taidan, Kaikk
wikin ja muut puutteni, Hän tietä kaikk
mun tarpeni, Hän murhen minust' pitä.

v. 17. Viel' tunnen usein lihasan, Sen
wanhan synnin himon; Se liehakoit'e po-
wesin Ja waldans perän kimmo, Mut kuin
mä Jesust' rukoilin, Ja haawoi hänes pite-
lin, Niin syndi suunsa tukki.

v. 18. Jesuren pyhis haawoisa, Niis
synnin himo sammui, Niis taita sielun ja-
nosa, Autuden wettä ammu, Niis löydän
puhdistuksen, Niis kaiken kerskauksen, Niis
Ulkää vastaan kuljen.

v. 19. Waikk' mailm' pilkkaja-nimellä,
Walhesen toden säke, Ja tarkotta niit' ki-
wellä, Jotk' Jesus hurstax näke, Kyll' Je-
sus omans totutta, Kärsimän mailman koi-
rutta, Hän heil' kaikk' hywin teke.

v. 20. Waikk' häijy hengi satan' wiel'
Mun wikojani matki, Ja pyhtä minua
ylös niel, Juondens kans' julmain ratki;
Mutt' kuin mä riennän Raupungiin, Jesu-
ren pyhiin haawoihin, Koiruttans' häijy
häpe.

v. 21. Nyt Jēsu rakas, voimas
lain! Ett hengen waiwaisudes Mä sinus
kiini ripun ain, Ja uudes kuuliaisudes Ann
Jēsu! ann mun uudistu, Ann heikko uskon
wahwistu Toimos ja rakkaudes.

v. 22. Kans uskon koeturisa, M Jē-
su! ann mun waipu, Waan kaikis kiusau-
risa, Ann toiwon puoles taipu, Ett kiini
ripun sanasa, Ja armon lupaurisa, Sun
wirwoitustas maistan:

v. 23. Niin haawojas mä suutelen,
Ja niihin ihen suljen, Mä weisan niist ja
juttelen, Ja niitten turwis kuljen Tääl
surkeuden majasa, Siis kuin mä taiwan
kuorisa Jäästä woitto laulan. Amen.

Toinen:

M. I. Ole Sielun iloinen &c.

v. 1.

Jēsu! tule tygön tän, Hallikeman elämän,
Ettei paha mailma Minua wahingoita saa.

v. 2. Jēsu! weres woiman kautt,
Radonetta lastas aut, Johdat händä oiki-
all tiel, Taiwan owi awa wiel.

v. 3. Armos Jēsu! enänä, Synnin
taak=

taakka kivenä, Sydämeni uudista, Saa-
staisudest puhdista.

v. 4. Jesu! pese werelläs Punaisella
hielläs, Minua synnin loasta, Haisewaisest
ruopasta.

v. 5. Jesu! wahwist sairasta, Mur-
hellista waiwaista, Lohduta ja wirtota,
Epäilyrest kirtota.

v. 6. Jesu uskon alkaja, Katuwaisten
auttaja, Wahwist minun uskoan, Joka
päiwä ainian.

v. 7. Jesu kuolemansa kautt', Kuole-
man tuskas mua aut, Ja ota sielun wa-
stahan, Jongas olet lunastan.

